



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΥΤΡΑΡΧΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ετήσια και προπληρωτέα, εν Αθήναις, δραχμαί 10. — Εν ταῖς ἐπαρχιαῖς δραχμαί 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσῶ 15. — Δι καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 13 Μαρτίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 29

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ἐστὸν κάτω κόσμῳ, ἢ ψυχαῖς χθῆς εἶχαν πανηγύρι
 Ἐστὸν κάτω κόσμῳ σβύνονται ἢ, ἔχθραις καὶ τὰ πάθη
 Κουνούπια ποῦ πνιγόμεσθε ἔστο ἴδιο τὸ ποτήρι
 Πνιγμένοι δὲν πιανόμεσθε ἔστο ποτηριοῦ τὰ βάθη!

Ἐκεῖ ἔστον Ἄδη πιάνουνε τοὺς Καίσαρας οἱ Βροῦτοι
 Καὶ λὲν τὸν πόνο τους μαζῆ, ἐκεῖ κί' ὁ Μουσουλμάνος
 Καὶ ὁ Ἑβραῖος κί' ὁ Ζουλοῦ—Ἄπο ψυχαῖς κουρκούτι—
 Ἐκεῖ ὁ Πάπας κί' ὁ παππᾶς ἐκεῖ καὶ ὁ Σουλτάνος.

Ἐκεῖ !.. Τί ψυχοσίφουνας καὶ τί ψυχοαντάρα!
 Πολλαῖς ψυχαῖς ποῦ ψυχικὰ ἐκάμανε μεγάλα
 Κολάζονται καὶ δέρνονται μ' αἰώνια κατάρρα
 Κί' ἄλλαις σκληραῖς χορταίνουνε τοῦ παραδείσου γάλα

Κ' ἐκεῖ κ' ἐκεῖ τὰ κόμματα τὸν Ἄδη κομματιάζουν
 Εἶναι τὸ κόμμα τοῦ Θεοῦ, τὸ κόμμα τοῦ διαβόλου
 Ἐστὸ κομπολόι τῆς ψυχῆς κί' οἱ δύο τους λογαριάζουν
 ὦ! πόσαις μπαίνουν ἄδικα ἔστοῦ Πέτρου τ' Ἀποστόλου!

ὦ! πόσαις ἔστον Παράδεισο, μὲ παπαδορυσφέτι,
 Καὶ πόσαις μέσ' στὴν κόλασι, γιὰτὶ τῆς δέρνει φτώχεια
 Εἰς πολλὰ ἔτη, δέσποτα, χωρὶς εἰς πολλαέτη
 Χωρὶς παρᾶ, πᾶν ἢ ψυχῆς ἔστοῦ Σατανᾶ τὰ βρόχια.

Ἐκεῖ τὸ ψυχοσάββατο, οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουν
 Πῶς ἔστα βραθεῖα μετάνυχτα, οἱ μαῦροι πεθαμένοι
 Ἐστὸν ἐπιστάτη τους, Θεὸς ἢ διάβολο, γυρεύουν
 Τὴν ἄδεια νὰ μᾶς ἰδοῦν, ὦ! τί φυλακισμένοι!

Μὰ μέσ' στοῦ ψυχοσάββατου τὸ φοβερὸ σκοτάδι,
 Ποιὰ εἶναι τούτη ἡ ψυχὴ; ὦ Ὅθων, σὲ γνωρίζω!
 Τῆς ἐξορίας σου, θαρρεῖς, ζηλέψανε τὸν Ἄδη
 Κί' ἄλλαις ψυχῆς !. Ἄ! Μοῦσά μου, ἢ σῶπα ἢ σὲ σχίζω.

Ῥαμπαγᾶς.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ κλοπὴ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου εἶναι εἰπὲρ ποτε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν καὶ ὄλων ἢ προσοχῆ πρὸς αὐτὴν εἰν' ἐστραχημένη, τῶρα ἰδίως, ἀφοῦ ἐπκυσε νὰ περισπᾶται ὑπὸ τῶν μεταμριέσεων τῆς Ἀπόκρεω. Ὁ δακτυλιόλιθος τοῦ κ. Ζωγράφου εἰς ὃν (ὄχι τὸν κ. Ζωγράφον ἀλλὰ τὸν δακτυλιόλιθον) ὀφείλεται ἔθνικῆ πλέον εὐγνωμοσύνη, ἔκαμε θαύματα. Ἐδῶκε νέαν ὄθησιν εἰς ἐνεργείας τῶν ἀρροδιῶν ἀρχῶν καὶ ἐχρησίμευσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Μάνεση ὡς φανός, ὡς κλεποφάγαρον, δι' οὗ εἰσέδυσεν ασφαλέστερον εἰς τὰς νύκτας τῆς νομισματικῆς κλοπῆς.

* *

Τὸ ἔθνος ὅλον ἀδιαφορεῖ ἀν ὁ κ. Ζωγράφος διαμαρτύρεται, ἀν ὁ κ. Πιστολάκας λειποθυμῆ, ἀν ὁ κ. Σβορώνος ποζάρη, ἀν ὁ κ. Καστρομένος σχίζῃ τὰ βροῦγά του, διότι τοὺς ἐνοχλεῖ, τοὺς στενοχωρεῖ, τοὺς χαλᾷ τὴν ἡσυχίαν τῶν ὁ κ. Μάνεσης. Τὸ ἔθνος ἐννοεῖ νὰ εὕρῃ τὸ πρᾶγμα του, τὸν κλαπέντα θησαυρόν του. Αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἐπίσασεν ἢ θὰ πιάσῃ ἢ ἀνάκρισις καὶ θὰ προφυλακίσῃ ἢ εἰσαγγελία δὲν εἶναι τίποτε ἀπέναντι τοῦ στίγματος ὅπερ ἐγκολάπτεται εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἔθνους διὰ τῆς ἀποτροπαίου κλοπῆς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, ἐξ ἧς ἐφάνη ὅτι δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ φυλάξωμεν τὰ κειμήλια τοῦ ἰδιοῦ ἡμῶν ἱστορικοῦ παρελθόντος.

* *

Ἀπέναντι τοιούτου ζητήματος δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πλέον συμπολίτευσις καὶ ἀντιπολίτευσις, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν ἐνδοιασμοὶ καὶ προσωπικαὶ ἢ κομματικαὶ συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι. Ὁμόθυμος ἢ δημοσιογραφία ὀφείλει ν' ἀπαιτῆ τὴν αὐστηροτέραν ἐνέργειαν ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἀνακρίσεων, νὰ ζητῆ καθ' ἑκάστην ἐπὶ πίνακος τὰς κεφαλὰς τῶν ἐνόχων, ὅσοι καὶ ἦναι αὐτοὶ, ὅποιαδήποτε καὶ ἀν φέρωσιν ὀνόματα καὶ εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν περιωπὴν ἀν ἀνήκωσιν. Ἀπέναντι τοῦ ἐγκλήματος οἱ πάντες εἶναι ἴσοι.

* *

Διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ νομισματικοῦ ἡμῶν θησαυροῦ ἔπρεπεν ὄλοι μας, ὡς εἰς ἄνθρωπος, νὰ καταληφθῶμεν ὑπὸ παραφοράς Ἐξηνταβελόνῃ τοῦ Μολιέρου, πονοῦντες καὶ φωνοῦντες: — Ἐλα ψάξε μας ὄλους, κύριε Μάνεση!

Οἱ πάντες ἔπρεπε νὰ ὑποπτεύωσι τοὺς πάντας.

Νὰ κυττάζονται στὰ χέρια προσπαθοῦντες ν' ἀνακαλύψω-
σιν ὁ εἰς εἰς τοῦ ἄλλου τοὺς δακτύλους, κανένα δακτυλιόλι-
θον ἀρχαῖον.

Ἐπρεπεν ἕκαστος νὰ γείνη Μάνεσης δι' ὅλους τοὺς ἄλλους
νὰ μὴν ὑπάρχη Ῥωμῆος μὴ ἀνακρίνων καὶ μὴ προσπαθῶν ν'
ἀπαντήσῃ εἰς ὅλου τοῦ Ἔθνους τὸ ἐρώτημα :

— Τίνες οἱ κλέπται ;

Εἰς μόνος Μάνεσης δὲν ἀρκεῖ.

Ἐπειτα τίς οἶδε ποῦ θ' ἀναγκασθῇ νὰ σθέσῃ τὸ μόλις ἀ-
ναφθὲν φῶς τοῦ ἀνακριτικοῦ φανοῦ του, ἐν τῷ σκοτεινῷ τού-
τῳ λαβυρίνθῳ ὅπου πολλοὶ θὰ ᾔναι οἱ Μινώταυροι.

Ἐνθυμῆσθε τὴν ἀχρεῖαν ἐκείνην Μεταλλευτικὴν ἑταιρίαν,
ἣτις ἠνάγκασέ ποτε τὴν ἀνάκρισιν νὰ σταματήσῃ πᾶσαν ἐνερ-
γείαν τῆς, διότι κατήντησε ν' ἀνακαλύψῃ συνενόχους ἐνεργη-
τικούς καὶ παθητικούς μέγροι καὶ τῶν ἀνωτάτων κοινωνικῶν
ἡμῶν στρωμάτων καὶ παπλωμάτων.

Αὐτῆς τὴν τύχην φοβούμεθα μήπως ὑποστῇ καὶ ἡ σημε-
ρινὴ ἀνάκρισις περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου,
διότι, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, οἱ κλέπται ἀποτελοῦν ἄλλο-
σον μακρὰν, ἣς οἱ κρίκοι ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους κοινωνικὰς
τάξεις.

Ἦσαν συνδεδεμένοι οἱ κλέπται, καθὼς αἱ πρασινοκίτρι-
ναι ἐκεῖναι κάμπαι τῆς ἀνοίξεως, αἱ ὅποια προσκολλώμεναι
ἀλλήλαις, ἀποτελοῦσι συνεχῆ ἔρπουσαν γραμμὴν ἡρέμα βαι-
νουσαν ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ μελετώσαν φύλλον καὶ ρόδιον
ὄλεθρον.

Ὁ κ. Μάνεσης, πράττει δι' αὐτὴν ὅ,τι ὁ ὀδοιπόρος, ὅστις
διὰ τῆς ῥάβδου του, πετᾷ μίαν ἢ δύο κάμπας καὶ χαλᾷ τὴν
ὄλην γραμμὴν μὲ ὄλα τῆς τὰ σχέδια. Εἶθε νὰ μὴ ἀναγκασθῇ
ν' ἀφήσῃ πάλιν τὴν γραμμὴν ἀνενόηλητον ἀρκούμενος εἰς τὸν
διὰ τῆς ῥάβδου του σκινθρισμὸν κατὰ μᾶς ἢ δύο καμπῶν
αὐτῆς.

Κύριε, Μάνεση, κύριε Μάνεση, διὰ τὴν κλοπὴν αὐτὴν νὰ
μᾶς ψάξῃς ἀμειλίκτως ὄλους, ἀρσενικούς καὶ θηλυκούς, ἀφοῦ

προκειμένου περὶ τοῦ κ. Ποστολάκα, διαδίδεται ὅτι πρέπει
νὰ ζητηθῇ καὶ γυνή.

Ῥωμῆος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ κ. Ποστολάκας ὑπὸ τιμητικὴν φρουράν.—

Τὸν τέως διευθυντὴν, ὡς μὴ ὤφειλε, τοῦ ἀξιοθρηνήτου Νομι-
σματικοῦ Μουσείου μας φρουρεῖ, ἀπὸ προχθὲς, ἐν τῇ οἰκίᾳ
του μένοντα, ἐξ εὐσπλαγγνίας πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς
υγείας του, φρουρὰ, μ' ἐφ' ὄπλου λόγγην. Ἐγένετο δὲ κατ'
οἶκον αὐτοῦ ἔρευνα καὶ κατεσχέθησαν ὅσα ἀρχαῖα νομίσματα
εὐρέθησαν πλεόν ἐκεῖ, μὴ ἔχοντα, φαίνεται, χρυσᾶ πτερὰ,
διὰ νὰ πετάξουν μακρὰ πο' μᾶς ἑστὰ ξένα, ὅσων πουλάκια
ξένα ξενιτεμένα. Κατάλογοί του δὲν εὐρέθησαν, ἀλλὰ καὶ
ἂν εὐρίσκοντο θὰ εἶχον τὰ γὰλια καταστίχων *μπακαλικῶν*
παρελθούσης ἐποχῆς, διότι δὲν ἐκρατεῖτο εἰς αὐτοὺς σημειώ-
σις οὔτε τοῦ μεγέθους, οὔτε τοῦ βάρους, οὔτε τοῦ βαθμοῦ
τῆς διατηρήσεως οὔτε τῆς ἀκριβοῦς περιγραφῆς τῶν ἀνταλ-
λασσομένων νομισμάτων· μόνον ἀτελῶν σημειώσεων ἀντίγραφα
εὐρέθησαν καὶ παρεδόθησαν τῇ ἐπιτροπῇ τῶν πραγματογνω-
μόνων.

Καὶ ὅμως ἐνθυμούμεθα πόσους ἐπαίνους καὶ πόσων *ρεκλά-
μαν* προεκάλουν αἱ ἐκάστοτε διὰ τοῦ *Αἰῶνος* δημοσιευ-
μεναι εἰδήσεις τοῦ τέως διευθυντοῦ τοῦ Μουσείου περὶ δια-
φόρων προσφορῶν εἰς αὐτό. Ἐξ αὐτῶν ἐκρίνετο πόσον ἐφρόν-
τιζε καὶ ἐμερίμα ὁ κ. Ποστολάκας νὰ κρατῇ ἐνήμερον τὸν
τε πανελλήνιον καὶ τὸν ἄλλον ἀρχαιολογικὸν κόσμον τῆς
κινήσεως καὶ αὐξήσεως τοῦ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐμπειστευμέ-
νου ἔθνικοῦ θησαυροῦ. Ὁ ζήλος τοῦ ἀνδρὸς ἐξήρετο ὑπὸ τῆς
σπουδαίας δημοσιογραφίας, ἐθαυμάζετο ἡ τάξις καὶ ἀκρίβεια
αὐτοῦ καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ Μουσεῖον Νομισμα-
τικὸν ἄνευ Ποστολάκα, ἢ Ποστολάκαν ἄνευ Νομισματικοῦ
Μουσείου. Ἦτο πλέον ἡ ἐνσάρκωσις τούτου ἐκείνος· ἦσαν

— 17 —

ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ»

— 17 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ βγοῦμε ἀπὸ τοῦτο ἄδω τὸ δάσος
καὶ νὰ φθάσωμε τριχάδην εἰς τὸ *Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας*,
εἶπεν ὁ Κουρουνάκης.

— Εἰς εἴκοσι λεπτὰ θὰ ἤμεθα ἐκεῖ.

— Ἄν δὲν μᾶς τύχῃ τίποτε ἔς τὸ δρόμο.

— Πάλι. Εἶσαι ἀνυπόφορος μὲ τὴν ἀνυσυχίαν σου. Θαρ-
ρεῖ κανεὶς, στὴν τιμὴ μου, ὅτι φοβεῖσαι νὰ περάσῃς νεκροτα-
φεῖο τῆ νύκτα. Ἐπρεπε νὰ ξεύρῃς ὅτι σ' αὐτὸν τὸν τύπο δὲν
ὑπάρχουν βρυσκόλακες· αἱ νύκτες εἶναι πολὺ φωτειναί.

— Ὁχι κι' ἡ ἀποψινὴ. Ἐβασίλεψε τὸ φεγγάρι καὶ δὲ
βλέπει τὴ μύτη του κανεὶς.

— Ἡ φωτοχυσία τοῦ Χαριτίδου σὲ θαμβώνει. Ὅσων βγαίνῃ
κάνεις ἐξαφνα ἀπὸ τὸ φῶς εἰς τὸ σκοτάδι.

— Ὅριστε! τὴν ἔπαθα, ἔβγαλα τὸ πόδι μου, ἀνέκραξεν ὁ
Κουρουνάκης, ζωηρῶς κύπτων διὰ νὰ ψάσῃ τὴν ἀρθρωσιν
τοῦ ταρσοῦ αὐτοῦ.

— Πῶς διάβολο τὸ ἔπαθες; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός, ὅστις
μετὰ πολλῆς δυσκολίας καὶ ἴδιος ἐβάδιζεν ἀναμέσον τοῦ λα-
βυρίνθου ἐκείνου τῶν μνημάτων καὶ τῶν κυπαρίσσω.

— Ἐπαραπάτησα σ' ἓνα ξερὸ κλαδί κι' ἐγλύστρησα.

— Τέλος, μπόρεις ἀκόμη νὰ περπατῆς;

— Κούτσα, κούτσα, μάλιστα, μὰ μὲ τέτοιο βῆμα δὲν
προχωρῶ πολὺ· οὔτε θὰ βαστάξω νὰ πάω μακρὰ.

— Νὰ πάω νὰ σοῦ φέρω κανένα φορεῖον καὶ χαμάλης
ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι;

— Στὴν πίστι μου, λοχαγέ μου, θὰ προτιμοῦσα τὸν βρα-
χιονά σας.

(Ἐαρρῶ πῶς, ἂν μὲ βοηθᾶτε, μπορῶ νὰ πάω σέρνωντας εἰς
τὸ *Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας*, καὶ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐν-
νοῶ νὰ μείνω μόνος εἰς αὐτὸ τὸ δάσος.

— Τότε μὴ σαλεύς. Εὐχαρίστως σὲ βοηθῶ ἐγώ.

Ὁ διάλογος οὗτος μεταξὺ τοῦ πρώην ἀξιωματικοῦ καὶ
τοῦ ἀνωτέρου του ἀντηλλάσσετο ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ εἰς πεν-

καὶ οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Τὸ ἔθνος ἐσεμνύνετο διότι εἶχε τοιαύτην ἐιδικότητα πρὸς φύλαξιν μιᾶς του δόξης. (Μὴ δὲν ἐσεμνύνετο ἐπὶ τοσαῦτα εἶη διὰ τὴν ἐιδικότητα τοῦ Μανσόλα;) Καὶ ἐλέγομεν ὅλοι: — Μὲ τοιοῦτον Κέρβερον οὔτε ὄβολος θὰ λείπῃ ἐκ τοῦ Νομισματικοῦ ἡμῶν Μουσείου. Ἄλλ' ἠπατήθημεν καὶ δι' αὐτόν, καθὼς ἠπατήθημεν διὰ τόσους ἄλλους, καθὼς θ' ἀποδειχθῶμεν ἠπατημένοι διὰ πολλοὺς ἄλλους ὧν εἰσέτι δὲν ἐγένοντο τ' ἀποκαλυπτῆρια.

Τίς οἶδε τί φοβεράς surprises θὰ μᾶς παρουσίαζον ἐδραιωμένοι τινὲς ὑπολήψεις διευθυντῶν δημοσίων ἰδρυμάτων, ἂν ἐξ ἀπροόπτου ἐνέσκηπτεν εἰς τὴν διαχείρισιν αὐτῶν εἰς Μάνεσης;

Τίς οἶδε τότε πόσους θὰ ἐβλέπομεν ὑπὸ τιμητικὴν φρουράν, καθὼς τὸν δόλοιο Ποστολάκα;

* *

Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Πετροπουλάκη. — Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Πετροπουλάκη, ὕψηλὰ ἐκεῖ ἐπάνω, κοντὰ 'στοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ τὸ μνημεῖον, ἐκμάτιζε χθὲς ἡ κυανόλευκος ἡμῶν. Μετ' εὐλαβείας δὲ τὸ πλῆθος ἀνέβαινε ἐπάνω εἰς τὸν λόφον αὐτοῦ καὶ ἐβυθίζετο εἰς σκέψεις πρὸ τοῦ πενιχροῦ εἰσέτι καὶ ἄνευ μαρμάρων τάφου ἐνὸς τῶν ἠρωϊκωτέρων τέκνων τῆς πατρίδος. Ἀπὸ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου ἐφαίνοντο λευκάζοντα τόσα ἄλλα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σπαρμένα μνημεῖα πολυτελεῖ. Ἄλλ' ὁ λέων τῆς Κρήτης καὶ τοῦ Γκριτζόβαλι ἤρκευτο εἰς μόνον τὸν ἀνωθεν τοῦ λιτοῦ μνηματός του κυματισμὸν τῆς σημαίας, ἢν ἐτίμησε πάντοτε καὶ ἦτις ἐσειέτο ὡς χαιρέτη ἀνταξία τοιοῦτου λέοντος.

* *

Ἁγία Εἰρήνη καὶ Μητρόπολις. — Τὴν Μητρόπολιν οὐκ εἶον καθεύδειν τὰ μουσικὰ τρόπαια τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἦτις ἐλκύει τόσον πλῆθος χριστιανῶν κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας, μὲ τὴν ἠδύμολπον καὶ ἀρμονικὴν αὐτῆς ψαλμωδίαν. Ἐτέθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ ἀτμῶν καὶ κατέφυγε μάλιστα εἰς τῆς δημοσιογραφίας τὴν ρεκλάμαν ἀγγέλλουσα ψαλμωδικὰς αὐτῆς μεταρρυθμίσεις ἢ βελτιώσεις. Καλὸν αὐτὸ σπ-

μεῖον. Ἡ Ἐκκλησία ἤρχισε, φαίνεται, νὰ ἐννοῇ ὅτι τ' ἀκουστικά τυμπανα τῶν πιστῶν λεπτυνθέντα διὰ τῆς καλλιέργειας τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος, δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ συμβιβάζωνται μὲ μονοτόνους καὶ ἀποκοιμιστικὰς βρωνοφωνάς. Ἡ πρώτη ὄθησις πρὸς τὴν ψαλτικὴν μεταρρύθμισιν ἐδόθη παρὰ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὅπου θεσπέσια ψάλλεται κατ' αὐτὰς ὁ Θούριος ἐκεῖνος τῆς ἐκκλησίας «Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια». Καὶ χριστιανὸς ἂν δὲν ἦσαι γοητεύεσθαι ἐκεῖ, προσηλυτίζεται παρὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτῆς πρωτοφάτου. Χιλιαπλασία θὰ ἦτο ἡ ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα συρροὴ τῶν πιστῶν εἰς τοὺς ναοὺς ἂν οἱ ψάλλται αὐτῶν ἐνόουσι ὅτι τὸ στόμα μόνον ἐπλάσθη διὰ νὰ ψάλλῃ, ἢ δὲ μῦτι παρεκτρέπεται τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς οἰκειοποιουμένη δικαίωμα τοῦ στόματος, ἄλλως, ἂν ἐπιμένουν εἰς τὸ ὀξύμωρον αὐτὸ σύστημα τῶν, ἃς καταδικασθῶν νὰ τρώγουν καὶ νὰ φιλοῦν διὰ τῆς μῦτις ὅλοι των.

* *

Ἔργασια τοῦ κ. Κ. Γ. Ξένου, ἐν τῷ δημοτικῷ Συμβουλίῳ. — Ὁ κ. Κ. Γ. Ξένος ὡς δημοτικὸς σύμβουλος, ὑπέβαλε πρότασιν ἐν εἰδει ψηφίσματος ὅπως τελομένης, τῷ προσεχεῖ Ὀκτωβρίῳ ἐν Ἀθήναις τῆς Δ' Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως, συνεργασθῆ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἰδίων δυνάμεων καὶ ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας του ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς, ἐνθαρρύνων τοὺς μέλλοντας νὰ συμμετάσχωσι τοῦ πανελληνίου τούτου διαγωνισμοῦ, φιλοξενήσῃ δὲ, ὡς δύναται κάλλιον, τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς ἔξω Ἑλλάδος ἐπισκεφθησομένους τὴν πρωτεύουσιν. Ὁ κ. Ξένος πρότεινε τὴν σύστασιν δραματικοῦ ἀγῶνος, τῆς ὑποθέσεως τοῦ δράματος λαμβανομένης ἐκ τῆς ἀρχαίας ἢ νεωτέρας ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν, παρέχοντος δὲ τοῦ δήμου χιλιάδραχμον γέρας τῷ νικητῇ μετὰ στεφάνου δάφνης καὶ ἀναδεχομένου τὴν ἐπιμελείαν αὐτοῦ διδασκαλίαν τοῦ ἔργου. Προτείνειν ὁμοίως τὴν τέλεσιν μουσικῶν ἀγῶνων ἐν τινὶ πλατείᾳ τῆς πόλεως καὶ ἐν τακτῇ ἡμέρᾳ διαφόρων μουσικῶν θιάσων, προσφερομένων ὑπὸ τοῦ Δήμου χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν μεταλλίων ἢ ἐτέρας ἀμοιβῆς εἰς τοὺς διευθύνοντας τοὺς εὐδοκίμη-

τήκοντα τὸ πολὺ βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χαρτοπαικτείου.

Εἶχον διέλθει τὴν θύραν αὐτοῦ, ἐδαφιαίως χαιρετισθέντες παρὰ τοῦ φρουροῦντος Ἑλλήνος.

Θὰ ὠρκίζεσθαι ὅτι ὁ νοήμων ἐκεῖνος Κέρβερος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ὀρζερὴ ἐκέκρθησε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὤφειλε νὰ δεῖξῃ σεβασμὸν πρὸς εὐτυχῆ παίκτην.

Δὲν ἐκάθησαν διόλου νὰ σπουδάσωσι τὴν φυσιογνωμίαν του, διότι καὶ οἱ δύο ἐσπυδον ν' ἀπομακρυνθῶσι καὶ ἀσκέπτως εἰσεχώρησαν εἰς τὸν δαίδαλον τῶν μεγάλων μνημάτων.

Ἐτράπησαν τὴν πρώτην τυχούσαν ἀτραπὸν προσαναβαίνοντες τὸν λόφον καὶ ἐπίστευον ὅτι θὰ φθάσουν ταχέως εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ δι' ἧς ἦλθον.

Ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτοντο τὰ ἐκ τοῦ βαθυτάτου σκότους προσκόμματα. Κατὰ γράμμα μόνις ἐβλεπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν, καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἀτυχίας, αἱ λάμψεις αἵτινες ἐλαμπον εἰς τὰ παράθυρα τοῦ στρατῶνος καὶ αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον ὡς φάρος εἰς τοὺς ἀποπλανηθέντας, αἱ σωτήρια ἐκεῖναι λάμψεις εἶχον σθεσθῆ.

Τὰ νεκροταφεῖα ἐν Τουρκίᾳ δὲν ἔχουν εὐθεῖς διαδρόμους. Οἱ τάφοι εἶν' ἐσπαρμένοι τυχαίως, καὶ τὰ δένδρα φύονται ἐλευθέρως, καθὼς καὶ οἱ θάμνοι, εἰς τρόπον ὥστε τὴν νύκτα, εἶναι δύσκολος ἡ διάβασις αὐτῶν ὅσον ἡ πυκνοῦ δάσους.

Ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τριῶν λεπτῶν καθ' ἃ εἰσῆλθον ἀναμέσον τῶν λοχμῶν καὶ τῶν ἐπιτυμβίων πετρῶν, οἱ δύο φίλοι ἔχασαν ἐντελῶς τὸν δρόμον.

Πρὸς δὲ τούτῳ, διέπραξαν τὸ λάθος νὰ μὴ συσφιγθῶσι, καὶ ὁ λοχαγὸς ὅστις ἐβάδιζε πάντοτε ἐμπρὸς, ἦτο δέκα βήματα μακρὰν τοῦ Κουρουνάκη, ὅτε οὗτος τῷ ἐκραξεν ὅτι κατὰ δυσάρεστον ἔπαθε.

— Ποῦ εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ Κουρουνάκης· κάμετε ἡμισυ ἐπ' ἀριστερᾶ καὶ καταβῆτε λίγο πάλι ἀριστερᾶ. Θὰ μ' εὔρετε καθισμένο σ' ἓνα πέτρινον σαρκίον στῆ ρίζα ἐνὸς χονδροῦ δένδρου.

— Καλὰ, ἔρχομαι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀντήχησε ξηρὸς πυροβολισμὸς εἰς τὰ ὦτα τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὸν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὡ! ὦ! ἐψιθύρισε, ποῖον φρονεοῦν ἐδῶ;

— Φυλαχθῆτε, ἔκραξεν ὁ Κουρουνάκης, καὶ ὑποχωρήσατε πρὸς τὴν ἔλκην. . . ἢ ἔλκην εἶμαι ἐγώ. . . Δὲν μπορῶ πρὸ νὰ βαδίσω, ἀλλὰ εἶμαι ἀκόμη εἰς κατάστασιν νὰ σᾶς δώσω ἓνα χέρι.

Ὁ Ῥοβέρτος οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Ὁ πυροβολισμὸς ἐβρόντησε πλησιέστατα πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὄχι πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ Κουρουνάκης ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τοῦ παμπαλαίου μνηματος τούρκου.

— Δὲν ἐπυροβόλησαν ἐναντίον μου, ἐψιθύρισε ὁ ἀξιωματικὸς, διότι δὲν ἤκουσα σφύριγμα σφαίρας. Ἄλλ' εἶναι φανερόν ὅτι κάποιον ἐκτύπησαν. . . καὶ ποῖος ξέρε; Τὸν Ῥῶσον ἴσως. . . ἐβγῆκε λίγο πρὶν ἀπὸ μᾶς. . . Ἄν τάχουν

σοντας θιάσους. Τελευταίον δὲ προέτεινε νὰ τελεσθῆ καὶ μεγάλη τις δημοτικὴ ἑορτὴ τὴν νύκτα τῆς αὐτῆς ἢ ἐπομένης ἡμέρας, τῇ συνδρομῇ τῶν ἀνωτέρω θιάτων, φωταγωγομένων συγχρόνως πάντων τῶν ἱεραίων καὶ νεωτέρων μνημείων καὶ ὁδῶν τῆς πόλεως.

Αὐτά.

Αὐτὸ θὰ πῆ καλλιτέχνης καὶ πατριώτης δημοτικὸς σύμβουλος. Ἡμεῖς δὲν εἶχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ κ. Ξένος θὰ τὸ ἔδειχνεν, ὡς δημοτικὸς σύμβουλος, ἐκπροσωπῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ τὴν πλήρη αἰσθήματος, τὴν μεστήν ζωῆς καὶ μέλλοντος νεολαίαν ἐφ' ἧς τὴν σημαίαν φέρονται ἀναγεγραμμέναι αἱ λέξεις « Ἔργασία καὶ πρόοδος ».

* *

Stabat mater.— Σήμερον ἐπὶ τέλους θὰ εὐτυχῶσιν ἢ ἀκούσωσιν, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, καὶ ὄχι ὡς εἶχεν ἀποφανισθῆ σχολαστικῶς πρὸ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ *Stabat mater* τοῦ Ῥοσσίνι, ὅπερ θ' ἀνακρούσωσιν ἠνωμένοι αἱ δύο μουσικαὶ ἡμῶν, ἡ τοῦ κ. Σάϊλερ καὶ ἡ τοῦ κ. Καίσαρη. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου ἀπαιτοῦνται ἑκατὸν εἰκόσιν ὄργανα τοῦλάχιστον καὶ ἡ δύναμις τῶν δύο ἡμῶν μουσικῶν συμμαχοῦσα δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀποτελέσῃ τὸν σεβαστὸν τούτον ἀριθμὸν, ἀλλ' ὁ Ἕλληνας εἶναι συνηθισμένος νὰ κατορθώῃ διὰ μικρῶν μέσων μεγάλα πράγματα καὶ θὰ λάβωμεν, ὡς ἐλπίζομεν, ἰδέαν οὐχὶ ἀτελῆ περὶ τοῦ Ῥοσσινικοῦ μουσουργήματος. Εἶναι μία ἀρχὴ προόδου καὶ αὐτῆ.

* *

Ἑλληνικὸν μελόδραμα.— Ἰδοὺ ἐν ὄνειρόν μας. Αὐριον ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ θὰ ἐντροφήσωμεν εἰς αὐτό. Θὰ ἀκούσωμεν πλήρη τὸν ὑποψήφιον βουλευτὴν τοῦ ἡμετέρου ἐκ Κερκύρας μουσουργοῦ κ. Σύντα, οὗ ἡ φήμη εἶναι πνευματικῆς. Μέσα στὴ σαρκαστικὴ τοιαύτη ἀπόλαυσις εἶναι ὅλως ἀποκρημάτικη, καὶ ἔχει διπλάσιον τὸ γόητρον. Αὐριον ὅλοι εἰς τὸ Θέατρον. Γενικῆ συνέντευξις.

* *

μαζῆ τοῦ ἐκεῖνοι οἱ μαχαιροβγάλται ποῦ μιλοῦσαν μετὰ τὸν Χαριτίδην, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω μόνον ἐναντίον τῶν ἀρχαίων αὐτῶν.

Καὶ ὑψῶν τὴν φωνήν, διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Κουρουνάκης :
— Περίμενέ με. Θὰ ψιξῶ τὸ δάσος καὶ ἐπιστρέφω.

Τὴν φορὴν ταύτην ἄλλην ἀπάντησιν δὲν ἔλαβεν εἰμὴ πεπνιγμένον γογγυσμὸν περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀνησυχῆσε.

— Βαστάτε καλά ! ἐκράξεν ὁρμῶν εἰς τὰ τυφλά σχεδὸν, ἔρχεται ἡ Γαλλία.

Οὐδ' εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν γενναίαν κραυγὴν ἀπήντησέ τις, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς ἐξηκολούθησε χωρῶν πρὸς τὰ ἐμπρὸς δρομαίως καὶ διατῶν τὴν θάλασσαν ὡς ἀγρίοχοιρος, χωρὶς νὰ σκέπτηται ἂν θὰ ἐφθάνεν ἴσως πολὺ ἀργά ἢ θὰ ἐνέπιπτεν εἰς ἐνέδραν.

Βοηθούμενος ἐκ τοῦ ὁρμηφύτου αὐτοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ ἐξ οὗ ἦτο συνηθισμένος νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ πυροβόλον, δὲν παρεξέκλινε παντάπασιν, μεθ' ὅλας τὰς δυσχερείας τοῦ ἐδάφους καὶ ἐξελθὼν εἰς εἶδος τι τριόδου ἐσκόνδαψεν εἰς σῶμα ἐκτάδην κείμενον ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ.

— "ὦ ! νὰ πάρ' ἡ ὄργη ! εἶπε γονυπετῶν διὰ ν' ἀνεγείρῃ τὸν ἐπὶ τῶν χόρτων ἄνθρωπον, νομίζω πῶς δὲν εἶναι πρὸ καιρός . . . οἱ κακοῦργοι τὸν ἐπέτυχαν . . . ἀλλὰ ποῖος εἶναι.

Προσπαθοῦσα ν' ἀνεγείρῃ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἄγνωστον μίαν τῶν χειρῶν αὐτοῦ συτήνησε πιστόλιον τοῦ ὁποίου ὁ σωλὴν ἦτο εἰσέτι θερμὸς.

Οἱ πτωχοὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ ὑπὲρ αὐτῶν δημοτικὸς χορὸς.— Δέκα ἕως ἑνδεκα χιλιάδες δραχμῶν ἐξεκαθαρίσθησαν ὅπως διανεμηθῶσι τοῖς πτωχοῖς τοῦ δήμου ἐκ τοῦ ὑπὲρ αὐτῶν δοθέντος χοροῦ. Ἄμα διεδόθη ὅτι θὰ διανεμηθῆ τὸ χρῆμα ἐσπυσαν σμήνη ἐξ αὐτῶν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ, εἰς τὸ δημαρχεῖον. Ἄλλ' ἐκεῖ ἔμαθον ὅτι πρέπει νὰ κάμουν ἀναφορὰν εἰς τὸν κ. δημαρχον ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου δικαιολογούντες τὴν αἴτησιν των. Ἀμέσως τότε κητοσχεδιάσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐν ὑπαίθρῳ, κάτωθεν τοῦ Δημαρχεῖου, γραφεῖα ἀναφορογράφων πρὸς 10 λεπτὰ τὴν ἀναφορὰν. Καὶ αἱ γραφεῖδες ἐτέθησαν ὑπὸ ἀτμόν. Πτωχοὶ ὑπὲρ πτωχῶν εἰργάζοντο. Πτωχὸς τις ὅμως μὴ ἔχων δεκάραν, φαίετα', ἐπέλεψε τὴν ἀναφορὰν ἐνὸς τυφλοῦ, διὰ νὰ παρουσιασθῆ μ' αὐτὴν εἰς τὸν Δημαρχεῖον. Μέσα δὲ εἰς τὸ γενικὸν ἀναμπραμπούλοκι, ἐφαίνετο καὶ ἡ μορφή τῆς Τρελλοκατερίνας, ἣτις διεμαρτύρετο ὅτι ἐβγήκε ζημιωμένη ἀπὸ τὴν μασκαράτα τοῦ Γρίβα καὶ εἶδομεν ἐπαίτας ἢ ἐπαίτιδας ἐξ ἐπαγγέλματος ἐτοιμαζούσας ἀναφορὰς παραδόξους πλήρεις ψεύδους. Τὸ καλλίτερον εἶναι, νομίζομεν, νὰ λείψουν αἱ ἀναφοραὶ καὶ νὰ φροντίσῃ τὸ συμβούλιον ὅπως ἀνεύρῃ τοὺς πράγματι ἀξιῶν βοήθειας. Ἡ χειροτέρα φτώχεια εἶν' ἐκεῖνη ποῦ ἐντρέπεται νὰ φανῆ, νὰ γράψῃ ἢ νὰ μιλήσῃ.

* *

Ῥπαίθριος Σύλλογος.— Οἱ εὐφρεῖς νέοι κ. κ. Λάμπρος Βεῖκος καὶ Εὐστράτιος Λύτσικας οἵτινες μετὰ τὴν πνιγομένην Ἑλλάδα των τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεω ἐκέρδησαν τὸ ἐκ δραχμῶν 100 δεύτερον βραβεῖον κατέθεσαν τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ῥπαίθριου Συλλόγου οὗ μέλη διατελοῦσιν ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς ὑπαίθριον διασκεδάσιν τοῦ Συλλόγου τούτου γεννησομένην ἐντὸς τοῦ κτήματος τοῦ κ. Λ. Βεῖκου εἰς τὴν τόσον ρομαντικὴν θέσιν τῆς Ὠμορφοκλητσίτσας. Ἡ πνιγομένη εἰς τὰ δάνεια Ἑλλάς θὰ λησμονήσῃ ἐκεῖ τὰ χάλια τῆς πνιγούσα πᾶσαν μέριμναν καὶ λύπην εἰς τὰ ξανθὰ κύματα τοῦ ρητινίτου καὶ δεικνύουσα ἐπ' αὐτῶν τὴν κολυμβητικὴν δύναμιν ὄλων τῶν παιδρῶν μελῶν

— Διάβολε ἐψιθύρισε, τώρα κάπως διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Νὰ μὴ εἶναι ἀπλοῦστατα αυτοκτονία ! Ναί, ἡ πιστολιὰ ἐδόθη κατάστηθα, μετὰ τὸ πιστόλι ἀκουμβημένο στὸ στῆθος, διότι τὸ γελέκο εἶναι καμένο . . . Πολὺ φοβοῦμαι νὰ μὴ ἦναι ὁ Ῥώσσοσ ποῦ τὸν ἐγδύσε ὁ Χαριτίδης . . . εἶναι τόσῳ σκοτεινὰ, ποῦ δὲ βλέπω τὸ πρόσωπό του . . . Καὶ νᾶχῃς τὸν Κουρουνάκη μετὰ στραγγουλισμένο πόδι ! . . . Ἄν ἦταν ἐδῶ, θὰ μ' ἐβοηθούσε νὰ τὸν σηκώσωμε τὸν κακομοῖρη . . . ἴσως δὲν εἶναι ὅλως διόλου νεκρὸς . . . Ἄλλ' ἡ καρδιὰ δὲν κτυπᾷ . . . ἄς ἰδοῦμε ὅμως πρῶτα τὸ πρόσωπό του . . . Ἔχω σπύριτα στὴν τζέπη μου καὶ θὰ . . .

Ὁ Ὀρζερῆ δὲν ἠδυνήθη νὰ περατώσῃ τὸν μονόλογον τοῦτον.

Ἡσθάνθη αἴφνης καταπεσοῦσας ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ δύο ρωμαλέας χεῖρας αἵτινες τὸν ἐκράτησαν ἀκίνητον, ἐνῶ τοῦ ἐκουκούλωναν τὴν κεφαλὴν μετὰ κλινισκῆπασμα ἢ τι προσόμοιον.

Αὐτὰ ἔγειναν ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου.

Προσεπάθησε ν' ἀνεγερθῆ, ἀλλὰ εἶχε καταληφθῆ εἰς θέσιν ἣτις παρέλυσεν πᾶσαν κίνησιν αὐτοῦ, ἄλλως δὲ ἔφερεν αὐτομάτως τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν λαιμὸν του, διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ ἀποπνίγοντος αὐτὸν πράγματος.

Δὲν κατάρθρωσεν οὔτε ν' ἀνεγερθῆ, οὔτε ν' ἀποσπάσῃ τὸ εἶδος τοῦ φιμώτρου ὅπερ τόσῳ δεξιῶς τῷ ἐφήρμοσαν.

Μάτην ἐξηκόντιζεν εἰς τὰ τυφλά γρονθοκοπήματα καὶ λακτίσματα, δὲν ἐμπόδισε τοὺς κρατοῦντας αὐτὸν νὰ ἐρευνήσωσι

τοῦ πρωτοτύπου τούτου Συλλόγου, προεξάρχοντος καὶ πρωτο κολυμβῶντος πάντοτε τοῦ πρίγκηπος αὐτοῦ κ. Παυλίδου. Φανταζόμεθα τί Ἀλεξιάδης καὶ Ταβουλάρους ἔχει νὰ παραστήσῃ ἐκεῖ ὁ φίλος Ν. Κούμανης καὶ ἀναφωνοῦμεν μετ' αὐτοῦ: Ὑψίστε Θεέ!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

Εἰς ἔθνος συνταγματικόν τί εἶν' ἡ βασιλεία,

— Χωρὶς αὐτὴ νὰ κυβερνᾷ, — στήθος, καρδιά, κεφάλι,

Μυαλὸ ποῦ συλλογίζεται καὶ ἔχει φροντίδα, ζάλη;

Ἄ! μᾶ! κανέν' ἀπ' ὅλ' αὐτά... Εἶναι... ἀπλὴ κοιλία.

Τραμποῦκος.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΙΑΝΑ

Ἄν ἦναι ἀληθές ὅτι αἱ ψυχαὶ χθές περιεπλανῶντο, τότε εἶχον δίκαιον οἱ εὐλαβεῖς ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ προσκυνηταὶ νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ διὰ νὰ συναντήσουν μιὰ ψυχή.

* *

Ἀληθῶς ἐκεῖ αἱ ψυχαὶ συνητῶντο.

Προσθέσατε δὲ τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἀπόκρεω, τῶν ὁποίων τὸ ψυχοσάββατον εἶναι ἡ REVENCHE διὰ νὰ καταλάβητε τί δύναται νὰ προσέλθῃ ἐκ τῶν ψυχικῶν τούτων συναντήσεων.

* *

Πόσοι τάφοι ἐλησημονήθησαν!

Ἀκόμη καὶ ἀνδρῶν μέχρι χθές λατρευομένων!

Sic transit συμπάθεια!

Οἱ λησημονηθέντες ἐκεῖνοι τάφοι δὲν ἀπεδείκνυον ὅτι παραπενοῦνται, ὅπως δὲν τὸ ἀπεδείκνυον καὶ τόσαι ἐκεῖ περιπλανώμεναι λησημονηθεῖσαι ψυχαί.

* *

τὰ φορέματά του καὶ νὰ τῷ ἀφαιρέσωσιν οὐχὶ μόνον τὸ χρυσίον ὅπερ ἐκέρδησεν εἰς τὸ φαραῶ, ἀλλὰ τὸ ὠρολόγιόν του, τὴν καρδίδα τοῦ λαιμοδέτου αὐτοῦ καὶ τὸν πολυτιμὸν του δακτύλιον.

Τὸ ἔργον ἐξετελέσθη τὸσφ γοργῶς, ὥστε ἐντελῶς ἐγυμνώθη πρὶν ἢ ἐννοήσῃ τί τῷ συνέβαινε.

Οἱ κλέπται ἦσαν βεβαίως πεπειραμένοι ἄνθρωποι, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς τέχνης αὐτῶν, πρὸς δὲ τούτῳ ἐσπευδον νὰ φύγῃσι, διότι εὐθὺς ἅμα ἐκένωσαν τὰ θυλάκια καὶ ἐξεκρέμασαν τὸ ὠρολόγιον καὶ ἀφῆρσαν τὸν δακτύλιον, ἀφῆκαν τὸ θῆμα των.

Ὁ λοχαγὸς ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ σώματος ὅπερ ἐψηλάφα ὅτε ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ πρώτη του ἰδέα ἦτο νὰ καλέσῃ βοήθειαν, ἀλλ' ἡ κουκούλα δι' ἧς ἐκάλυψαν αὐτὸν οἱ λησταὶ τὸν ἐσφιγγε τὸσον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὸσον ἐρμητικῶς τῷ ἔκλειε τὸ στόμα ὥστε μόνον ὑποκόφους γογγυσμοὺς ἠδύνατο νὰ βάλλῃ.

Προσεπάθησε νὰτὴν ἀφαιρέσῃ διὰ τῶν χειρῶν του· ὁ κόμβος ἦτο τὸσον στερεὸς, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν λύσῃ· ἤναγκάσθη δὲ νὰ συρθῇ ὀλίγον ἀπωτέρω διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπαρῆν τοῦ πτώματος ἐφ' οὗ εἶχε πέσει, καὶ νὰ καθῆσθαι ἀναμένων ὅπως ἔλθῃ τις νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ἐπνίγετο καὶ ἐκ λύσσης κατέκ τῆς περιοριζούσης τὴν ἀναπνοὴν του κουκούλας, καὶ θαῦμα ἦτο πῶς δὲν ἀπέθανεν ἐπὶ τόπου ἐκ τοῦ μανιώδους παροξυσμοῦ του.

Ὅμιλεῖ ὁ κ. Διομήδης Κυριακός, ὁ Βοσσοῦτος τῆς θεολογίας μας.

— Πᾶμε μέσα νὰ τὸν ἀκούσωμε λέγει τις εἰς φίλον του.

— Ἄ, ὄχι, τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ λόγου του εἶν' ἐδῶ, ἀπαντᾷ οὗτος θαυμάζων τὸ κάλλος δεσποινίδος ἐξερχομένης τοῦ νεκροταφείου.

* *

— Μανδήλια! μανδήλια! δύο δεκάρες τὰ μανδήλια! φωνάζει εἰς αὐτοσχέδιος μανδηλοπώλης.

— Ἄν ἦναι γιὰ τὰ δάκρυα ἴλιγα θὰ πουλήσῃς, τοῦ λέγει φαιδρὸς ὄμιλος ψυχῶν ἀρσενικῶν παρακολουθῶν ἄλλον φαιδρὸν ὄμιλον θηλυκῶν ψυχῶν.

* *

Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Νεκροταφείου μεταξὺ δύο παραφυλασσόντων τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὠραίου φύλου:

— Τί κόσμος ἀμέτρητος! Ὁλω καὶ βγαίνουν καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχουν! Λὲς καὶ ἔχουν ζωντανέψει καὶ οἱ νεκροί!

— Τὸ πιστεύω, βλέπει κανεὶς καὶ τόσα φάσματα μεταξὺ τῶν καλλονῶν.

* *

Ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου, πρὸ μνημείου τινός, ἐφ' οὗ ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Τὸν νόμον τετέλεκα τὴν πίστιν τετήρηκα.»

— Ἀκούς ἐκεῖ τὴν πίστιν μὲ ἦτα! Αὐτὸς δὲν εἶναι πρὸ χριστιανὸς ὁ μακαρίτης, ὅσφ καὶ ἂν ἦν' ἐδῶ θαμμένος.

— Πῶς;

— Μὰ βέβαια, ἀφοῦ τ' ἀλλοίξαν τὴν πίστι!

* *

Πρὸ μνήματος ἐφ' οὗ φέρεται ἐπιγραφή «Ἀγορασμένον καὶ ἰδιόκτητον, διὰ τρεῖς τάφους»:

— Βλέπεις ὡς καὶ οἱ νεκροὶ πρὸ φοβήθησαν τὴν κλεπτομανίαν ἡμῶν τῶν ζωντανῶν καὶ λαμβάνουν τὰ μέτρα των πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μόνης περιουσίας των.

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ θέσις του ἦτο τοιαύτη ὥστε ἠδύνατο νὰ παροξύνῃ καὶ τὸν ἀπαθέςτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου.

Ἀποπνιγόμενος σχεδὸν ὑπὸ τοῦ κατραμένου σάκκου, ὅστις τὸν καθίστα βωβὸν καὶ τυφλόν, ὁ Ὁρζερῆ ἔβλεπεν ὅτι ἦτο καταδεδικασμένος εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν.

Δὲν τῷ ὑπελείπετο καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐβοηθεῖτο παρὰ τοῦ Κουρουνάκη, ὅστις δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βαδίσῃ μετὰ τὸ πάθημά του.

Ὅθεν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα οὕτω καθήμενος ἐν θέσει ἐπιπνῶν ἅμα καὶ γελοῖα, ἐκτὸς ἂν διαβίαινον ἐκεῖθεν παῖκται ἐξερχόμενοι τοῦ χαρτοπαικτείου.

Ἡ δὲ πιθανότης ὅτι ἤθελον σώσει αὐτὸν οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἢ πρῶινός τις διαβάτης οὐδὲν εἶχε τὸ παρήγορον, διότι θὰ διεδίδετο τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Πέρα ἐπὶ μεγάλην βλάβην τῆς ὑπολήψεως τοῦ λοχαγοῦ.

Τὸ ὀλιγώτερον ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῷ συμβῆ ἦτο νὰ κινήσῃ τὸν δάκτυλον τῶν ἰθαγενῶν καὶ τῶν ξένων, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ἐπίσης καὶ μήπως ἐνεργηθῶσιν ἀνακρίσεις περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ πτώμα κατέκειτο ὀλίγα βήματα μακρὰν, καὶ μήπως δὲν διακρίνῃ καλῶς ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ παραδόξῳ ἐκείνῳ μυστηρίῳ.

— Φθάνει νὰ μὴ μὲ κατηγορήσουν ὅτι τὸν ἐδολοφόνησα, διελογίζετο ὁ λοχαγός.

— Ἄ! δὲν ἔχουν φόβη οἱ φρέσκοι τάφοι, ἂν ἦσαν τίποτε ἀρχαῖα μνήματα . . .

* *

Ἐνῶ ἐξήρχετο ὁ κόσμος ἐκ τοῦ νεκροταφείου :

— Στέφανα, στέφανα, πάρτε στέφανα! φωνάζουν οἱ ἀνθοπῶλαι.

— Ἄν ἦταν στέφανα τοῦ γάμου μάλιστα, ὑποψιθυρίζει μὴ ἀπαρηγόρητος χήρα.

* *

Μεταξὺ δύο παραδοξολόγων :

— Καὶ ὁ εὐγενέστατος ἄνθρωπος ἅμα ἀποθάνη γίνεται βάρβαρος.

— Διατί ;

— Διότι δὲν σοῦ ἀνταποδίδει τὴν ἐπίσκεψιν 'ποῦ τοῦ κἀνεις.

* *

Μία μητέρα φωνάζει τὸ παιδί της :

— Λάζαρε! Λάζαρε!

— Δεῦρο ἔξω! προσθέτει εἰς ἀστεῖος.

* *

Καὶ πόσαι ἀντιθέσεις!

Οὕτω ἐπὶ τοῦ τάφου ἀρχιερέως τινὸς ἴσταντο δύο κακαὶ γλώσσοι.

— Κύτταξε, λέγει ἡ μία, ἐκείνη ἐκεῖ ποῦ ἔχει βάλει φτιασίδι καὶ ἦλθε γιὰ νὰ κλάψῃ.

— Ναι καὶ μὲνη, λέγει ἡ ἄλλη, καὶ τὰ δάκρυα ἔκαμαν αὐλάκι καὶ εἶναι μίαν ἀηθία.

Καὶ εἶχον καὶ αἱ δύο φύκος ἄφθονον ἐπὶ τῶν παρεῖων τῶν.

* *

Ἴδου καὶ ἕν ἐπιτύμβιον ἐπὶ σταυροῦ, διὰ λευκοῦ χρώματος μετὰ τὸ δάκτυλο γραφέν :

Ἄχ τὸ ἄτιμο πιστόλι!

Ἦτανε μὴ μέρη σκόλη

Ποῦ σ' ἐσκότωσε καὶ ἐλυπηθήκαν οἱ συγγενεῖς σου ὅλοι!

Θὰ λυπηθῶμεν πολὺ, ἂν μάθωμεν ὅτι δὲν ἐσκότωσε καὶ τὸν ποιητὴν τοῦ ἐπιτυμβίου.

ΤΟ ΨΥΧΟΣΣΑΒΑΤΟΝ

ἐν τῷ Νεκροταφείῳ τῶν Ἀθηνῶν.

Κάθε ψυχοςάβατο, σὰν ἐρθῇ τὸ βράδυ,
Οἱ νεκροὶ σηκώνονται, λέν, ἀπὸ τὸν Ἄδην,
Τρέχουνε γυρίζουνε, σὰν τρελλοὶ ἴδω κάτω,
Τρῶνε καὶ χορεύουνε, πίνουνε ρετσίνατο,
Κι' ἔτσι ἀποκρέουνε ὅλοι μὲ μανία,
Γιατὶ θάχουν ὕστερα νῆστερα αἰώνια.

Βρὲ παιδιὰ, ἴστην πίστι μου, δὲ θεὸ νᾶνε ψέμμα·
Ἵ τὴν Ἀθῆν', ἂν θέλετε, ρίχτε ἕνα βλέμμα
Κάθε ψυχοςάβατο ποῦ πλακώνει πρῶτο,
Καὶ θὰ ἴδῃτε, δίκαια κἀνουνε τέτοιο κρότο.
Ἔρχονται, μαζεύονται, πρὶν ἀκόμα φέξῃ,
Νηοὶ καὶ νηαῖς μὲ τὸ σωρὸ, κι' ὅποιος πρωτοτρέξῃ
Καὶ σκορπιζονται μαζῇ μὲς' τὸ κοιμητήρι,
Καὶ τὸ ποῖο θεότρελλο στένουνε πανηγύρι.

Τάχα φέρνουνε ἐκεῖ χίλια δυὸ λουλούδια
Καὶ τοὺς τάφους ραίνουνε, σὰν τὰ μαθητούδια
Ἵπου γιὰ τὸ δάσκαλο, μὲς' ἀπ' τὸ βιβλίο,
Κἀνοντας πῶς μελετοῦν, λένε χίλια δύο.
Ἔτσι καὶ ἴσ τὰ λούλουδα πῶρχονται κι' ἀφίνουνε,
(Εὐκόλο, ἀφοῦ δάκρυα δὲ μ'ποροῦν νὰ χύνουνε).
Βλέπω Νιότη-Ἔρωτα, ταῖρι ἐκεῖ κρυμμένο,
Κι' ὄχι, ὄχι δάκρυα γιὰ τὸν πεθαμένο.

Ταῦτα τὰ ἥκιστα ἐνθαρρυντικὰ διεννοεῖτο ὅτε ἤκουσεν ἐσπευσμένα βήματα καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

— Νὰ μὴν ἔρχονται νὰ μ' ἀποτελειώσουν αὐτοὶ οἱ μπερμπάντηδες ;

Πολὺ ἐνδεχόμενον ἦτο οἱ ληστεύσαντες τὸν λοχαγὸν νὰ ἐπανέλθουν νὰ τὸν σφάξουν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ τοὺς καταγγείλῃ εἰς τὴν τουρκικὴν ἀστυνομίαν.

Τότε ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του βεβόλθερον ὅπερ ἠμέλησαν νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι καὶ τοῦ ὁποίου χρῆσιν κατ' αὐτοῦ δὲν ἔκαμε, διότι δὲν τῷ ἀφῆκαν καιρὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ἀμυντικὸν τοῦτο μέσον.

Νῦν ὅτε ἐνεθυμεῖτο καὶ εἶχεν ἐλευθέρως τὰς χεῖρας ἦτο εἰπὲρ ποτε εὐκαιρία νὰ τοὺς τινάξῃ τὰ μυαλὰ καὶ μετὰ σπουδῆς ἔδραξε τὸ πιστόλιον.

Μόνον ἐκ τοῦ συστάδην ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κἀμῃ χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν του· ἀλλ' εἶχεν ἀπόφασιν νὰ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν ἐκείνων οἵτινες ἤθελον τὸν ἐγγίσει. Ὅθεν ἠγέρθη, ἐστήριξε τὰ νῶτα ἐπὶ γονδρῆς κυπαρίσσου ἧτις εὐρέθη ἐκεῖ λίαν καταλλήλως, ἦτοίμασε τὸ βεβόλθερον αὐτοῦ καὶ ἀνέμεινε.

Τὰ βήματα προσήγγιζον, καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσε φωνᾶς ὀμίλου τουρκιστῆ καὶ λίαν μεγαλοφώνως.

— Οἱ κατεργαροὶ ποῦ μ' ἐγδύσαν δὲν θὰ ἔκκμναν τῶσον θόρυβον, διελογίσθη ὁ Ῥοβέρτος.

Πάραυτα δὲ σχεδόν, γαλλιστὶ τὴν φορὰν ταύτην, καὶ πλησιέστατα :

— Αὐτοῦ εἶσαι λοχαγέ μου ;

— Ὁ Μουράτ εἶναι! εἶπε κατ' ἑαυτὸν μετὰ χαρᾶς ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἀμέσως ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ ἐφέντη.

Ἐπιφώνησιν τῷ ἀπήντησεν, εἶτα ἡ φωνὴ ἐπανελάθεν :

— Ἐγὼ εἶμαι, λοχαγέ μου, μὴν τραβήξῃς, ἔρχομαι νὰ σ' ἐλευθερώσω.

Ταυτόχρονως δὲ ὁ Ὀρζερῆ ἠσθάνθη ὅτι ἔκοπτον τὰ δέματα τῆς κουκούλας.

Ἀποκαλυφθεὶς εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ φίλου του τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς, συνοδευόμενος παρὰ τεσσάρων στρατιωτῶν, ὧν ὁ εἰς ἐκράτει δαυλὸν ἀνημμένον.

— Εὐχαριστῶ, συνάδελφε, εἶπεν ὁ λοχαγός, ἂν δὲν ἦτο σὺ, θὰ ἔτκανα . . . Ἀλλὰ καλὰ ἔκαμες κ' εἶπες τ' ὄνομά σου, πρὶν μ' ἐγγίσης . . . Σ' ἐξέλαβον κατ' ἀρχᾶς ὡς ἕνα τῶν ληστῶν ἐκείνων, καὶ θὰ σοῦ φύτευα μισθὸν γρουζίνα σφαίραις στὸ πρόσωπο.

— Λοιπὸν σοῦ ἐπετέθησαν, καθὼς τὸ προέβλεπα, ἠρώτησεν ὁ ἐφέντης.

— Μοῦ ἐπετέθησαν, μ' ἐφίμωσαν καὶ μὲ κατάκλεψαν ἐκ θεμελίων . . . οἱ ἀχρεῖοι τίποτε δὲ μ' ἀφῆσαν . . . καὶ ἰδοὺ τὸ ἴον τῶν εὐζώνων ἰππέων τῆς Ἀφρικῆς ἀτιμάζεται ἐν τῷ προσώπῳ μου.

Κάπου, κάπου ἀκούεται καὶ παππᾶ τροπάρη,
Μὰ μ' ἐκεῖνο ὁ παππᾶς μόνος ξεφραντώνει,
Ἵς τῆ ζωῆ ὁ Θάνατος κάνει τὸ φανάρι,
Κάθε μνημ' ἀπόκρηας γένεται σκλόνη,
Κι' ἔτσι μὲ τὸ θόρυβο καὶ μὲ ταῖς κουβένταις,
Πηδηχτούλαις λιγεραῖς, πεταχτοὶ λεβένταις,
Τόση βέβαια χαρὰ νίκησε τὸ μνημα,
Καὶ τὸ βράχο-θάνατο τῆς ζωῆς τὸ κύμα.

Κι' ἔτσι ἔς τὰ κρεβάτια τους οἱ νεκροὶ ξυπνοῦνε,
Καὶ ζηλεύουν τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ ποθοῦνε,
Καὶ σὰν ἔρθ' ἡ νύχτα τους, ἡ δικὴ τους ἡμέρα,
Κάνουν ἐπανάστασι ὅλοι πέρα πέρα,
Χύνονται, σκορπίζονται μὲς' τοὺς δρόμους ὅλοι,
Καὶ γιορτάζουν οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς τὴ σχολή.

Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ποῦ τὴ νύχτα τρέχουν,
Οἱ φτωχοὶ, ὅς τοὺς πάγους των πόση φλόγα ἔχουν!
Τοὺς τὴν βίψαν τὸ πρωὶ κάτι, κάτι μάτια,
Ποῦ καὶ δυὸ φοραῖς νεκροὺς κάνουνε κομμάτια...

Κώστας.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Ὁ κ. Κερατιάδης παρεπονείτο εἰς τὸν φίλον του Μηχητίδην λέγων ὅτι τὰ δεσμά τοῦ συζυγικοῦ βίου εἶνε πάρα πολὺ βαρέα.
— Τόσο βαριά, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ φίλος του. ὥστε ἀπαιτοῦνται δύο, ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς διὰ νὰ τὰ σηκώσουν.

Ὁ βουλευτὴς ἐπαρχίας τινὸς δὲν διακρίνεται ἐπὶ εὐφυΐᾳ, ἀλλ' εἶναι ἴσον ἀφυΐᾳ τόσῃ καὶ ὑπερόπτης, οἰηματοῦς.
Χθὲς τὸ ἑσπέρας συναντᾶται μετὰ τινος συναδέλφου του τετραπερασμένου καὶ τὸν ἐρωτᾷ ζωηρῶς.

— Ὁχι, διότι τίποτε δὲν σὲ ὑποχρεώνει νὰ διαδώσῃς αὐτὸ τὸ πάθημα.

— Ἄ! βέβαια δὲν ἔχω καὶ ὅλου ὄρεξιν νὰ τὸ διαδώσω. Μόνον θὰ ἐδίδα τὸν σταυρόν μου τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ τὴν περιουσίαν μου ἀκόμη, διὰ νὰ ξεκοιλιάζω ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βρωμόσκυλα. . . Ὅταν συλλογισθῶ ὅτι μ' ἐγράψωσαν σὰν τὸ κουνέλι ποῦ πέφτει ἐστὶ δόκανο, μοῦ ῥχεται ὁ πειρασμὸς νὰ πετᾶξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα... Καὶ νὰ μὴν ξέρω ἀκόμη πῶς μὲ τὴν κατάφεραν!

— Μετεχειρίσθησαν τὸ σύνθηρες εἰς αὐτοὺς μέσον. . . τὸ πέτσινο ρουσάλι, εἶπεν ὁ Μουράτ δεικνύων εἰς τὸν λοχαγὸν τὴν κουκούλαν ἀφ' ἧς τὸν ἀπήλλαξεν.

Ἦτο μηχανήμα τεχνηέντως διεσκευασμένον, ἐκ δέρματος ἀπαλωτάτου καὶ στερεωτάτου, μὲ θηλειᾶν ἣν ἤρκει νὰ σφίγγῃ τις διὰ νὰ τὸ δέσῃ ὡς βαλάντιον.

— Ὁ πέτσινος σάκκος, τὸ ρουσάλι, ἀνέκραξεν ὁ Ὁρζερῆ.
Ἄ! μὰ αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ τόπου, ἡ μανία τῶν Τούρκων! Μὲ καταδιώκουν οἱ πέτσινοὶ σάκκοι.

Ὁ ἐφέντης δὲν ἐφάνη προσέχων εἰς τὸν ὑπαιγιμὸν τοῦτον περὶ ἱστορίας τὴν ὁποίαν ὁ λοχαγὸς δὲν τῷ ἀφηγήθη, ἀλλ' ἐπανέλαβε:

— Ἐλληνες θὰ σοῦ τὴν κατάφεραν. . . εἶναι ἡ συνθησμένη των μέθοδος. . .

— Τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ καθάρματα τοῦ Χαριτίδη βέβαια.

— Ἀλήθεια, κύριε, ὅτι εἰς ἕνα σπῆτι ὅπου ἔλεγαν ὅτι ἔχω πνεῦμα, ὑμεῖς εἶπατε τὸ ἐναντίον;
— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλε συνάδελφε, αἰ; ἠπάτησαν. Ἐγὼ ποτὶ δὲν ἤκουσα νὰ λέγουν ὅτι ἔχετε πνεῦμα.

Ἐναντιώσκομεν ἀνωθεν τῆς θύρας σανδαλοποιεῖου τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

ΓΥΘΟΔΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ἄκρον αὐτὸν ἀπαιτήσεως.
Νὰ ἦσαι ἐντελῶς φαλακρὸς καὶ νὰ ζητῆς ἀπὸ τὸν ξενοδόχον σου κ τ ἔ ν ι α.

Ἡ καλλονὴ, καθὼς πάσα βασιλεία, παραδέχεται μόνον ὑποδεδεστέρους.

Μεταξὺ Ἀγγλοῦ καὶ Γάλλου.
Γάλλος φιλοξενῶν Ἀγγλὸν τῷ ὑποδεικνύει μετὰ πατριωτικοῦ ἐγωϊσμοῦ, θαυμαστὰν γέφυραν ἐπὶ ποταμοῦ εὐρυτάτου.
— Ἐχετε τοιαύτην γέφυραν εἰς τὸν τόπον σας, τὸν ἐρωτᾷ, ζεύγουςαν τόσον εὐρὴν ποταμόν;
— Ἄ! μπά! ἀπαντᾷ ὁ Ἀγγλὸς ὑπερηφάνως, ἔχομεν ἡμεῖς γέφυρας αἰ ὁποῖαι ζεύγουν ποταμοὺς καὶ κατὰ μήκος.

Ἡ ἐλεημοσύνη ποτίζει μόνον τὴν πτωχείαν ἢ ἐργασία καὶ ἡ φειδὼ τὴν ἐκτριβοῦσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῷ καφέῳ:
— Ἐγὼ, πρέπει νὰ ξέρῃς, ἔχω τὸ θάρρος τῶν ιδεῶν μου.
— Μὰ ἐγὼ ἔχω πολὺ κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ θάρρους σου.

Τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ ὠραίου φύλου λέγει:
— Ἐνδίδομεν, φαινόμενα ὅτι ἀνθιστάμεθα.

Σκέψις.
Οἱ κλέπται εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς πᾶν ἔθνος. Ἄν δὲν ὑπῆρχον αὐτοὶ πῶς θὰ διέπρεπον οἱ τίμιοι;

Εἶχες πολὺ δίκαιον νὰ μὲ προειδοποιήσῃς νὰ δυσπιστῶ κατὰ τοῦ σφαγεῖου αὐτοῦ. . . Ἀλλὰ πῶς εὐρίσκεις ἐδῶ; . . Ἡμεῖς ἐχωρίσθημεν κάτωθεν τοῦ ἀνηφόρου τοῦ Σταυροδρομίου, πρὸ δύο ὥρων. . .

— Ἀπλούστατον. Εἶχα τὴν προαίσθησιν ὅτι θὰ σοῦ συμβῆ δυστύχημα κατὰ τὴν ἐξοδὸν σου ἐκ τοῦ καταγωγίου αὐτοῦ. Σὲ ἠκολούθησα μακρόθεν, ἐμβῆκα εἰς τὸν στρατώνα, ὅπου ἔχω φίλον, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ στείλῃ δύο στρατιώτας του φρουροὺς εἰς τὴν θύραν τοῦ χαρτοπαικτείου. Τὸ ἔκαμε, καὶ τοῖς ἔδωκε διαταγὴν ν' ἀναβοῦν γλήγορα νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν, ἅμα σὲ ἰδοῦν ἐξερχόμενον. . . Τοὺς εἶχα περιγράψει τὴν ἐνδυμασίαν σου. . . ἐσχόπευα νὰ ἔλθω εἰς συνάντησίν σου μὲ τέσσαρας ἀνδρας. . . καὶ ἦλθα. . . Δυστυχῶς ἐφθασα πολὺ ἄργα καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐμποδίσω τὴν λήστευσίν σου. . . εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐφοβούμην μεγαλεΐτερον δυστύχημα. . . ἐκεῖνος ὁ πυροβολισμὸς ποῦ ἤκουσα. . .

— Διὰ βολὴ! μοῦ ἐνθυμιζεῖς ὅτι εἶν' ἐδῶ ἕνας δυστυχῆς νέος ποῦ ἐξώφλησε μὲ τὴν ζωὴν. . . Κύτταξε, προσέθεσεν ὁ λοχαγὸς δεικνύων τὸ ἐπὶ τοῦ αἰμοβρέκτου ἐδάφους ἐξηπλωμένον σῶμα.

— Δὲν εἶναι φίλος σου, πιστεύω, ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μουράτ.

— Ὁχι, εἶναι ὁ Ῥώσος ποῦ ἔπαιζε τώρα πρὸ ὀλίγου σ' ἐκεῖνο τὸ ἄτιμο παιγνίδι. . . Τοῦ πῆραν ὅλα του τὰ χρήματα, καὶ πιστεύω ὅτι ἠτύχησεν.

Ἡ σκηνή ἐν ξενοδοχείῳ.

— Μία ἄγρια ραδικία.

— Ἄμεισος.

Καὶ ὁ ὑπηρέτης, φέρει μερίδα ραδικίων πολλῶν μικροσκοπικῶν.

— Ἄγρια εἶν' αὐτά ;

— Βέβαια.

— Γιαυτὸ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πιάτο.

* *

Λαωρικός φημιζόμενος διὰ τὴν φιλαργυρίαν του κατεπίσθη, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, παρὰ τοῦ παπᾶ τοῦ χωριῶν ν' ἀγοράσῃ μιὰ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ γωρικός Ἐξηταβελόνης πεθαίνει καὶ οἱ χωρῖνοι ἀνθαμιλῶνται πόρῳ νὰ τοῦ βαρέσῃ δυνατώτερα τὴν καμπάνα.

Ἄλλ' ὁ παπᾶς τοῦ χωριῶν τοὺς φωνάζει :

— Μὴ βαρᾶτε τόσο δυνατά, ἀδελφοὶ χριστιανοί, νὰ μὴ σηκωθῇ καὶ μᾶς τὴν πάρη πίσω !

* *

Εἰς ἐξετάσεις σχολείου.

— Πόσοι ἦσαν εἰ τριάκοντα τύραννοι ;

— Δὲ μᾶς τὸ ἦπε ὁ δάσκαλος.

Ρεφενές.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ἐχθές τὸ ψυχασάββατο εὗρηκα μιὰ ψυχὴ,

Φτερούγιαζε, φτερούγιαζε ἡ δόλια μοναχὴ

Καὶ σῶμα ἄγρυπτος νὰ μὴ, νῆρθῃ στὸν κόσμον πάλι.

Τῆς λέω—« Ἐμπα μέσα μου »—καὶ ἀνοίγω τὴν καρδιά

Καὶ τὴν σφαλῶ . . . μὰ πέρασα ἀλλόκοτη βραδυά,

Γιατὶ δὲν ἄφιν' ἦσυχῃ ἡ μιὰ ψυχὴ τὴν ἄλλη.

Τραμπούκος.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Ἀγάπησα κι' ἐγὼ μιὰ νιὰ ὄλη ὡμορφιά καὶ χάρι
κι' ἀκόμα ὡμορφώτερη ἀπ' τ' ἀργυρὸ φεγγάρι.

Ἄλλ' ἔλα ὅπου δὲν ἔμπορῶ μαζὺ τῆς νὰ μιλήσω
καὶ τῆς καρδιάς μου τὴ φωτιά μ' ἔνα φιλὶ νὰ σβύσω ;
Γιατὶ τὸν δόλιο μὲ φυλᾶν' καὶ ὅπου κι' ἂν γυρίσω
τὴ μάνα, τὸν πατέρα τῆς ἔμπροστά μου θ' ἀπαντήσω.
Λοιπὸν γιὰ πείσμα τους κι' ἐγὼ σε μῆλο δαγκωμένον
τῆς στέλλω χαιρετίσματα κι' ἕνα φιλὶ . . . κρυμμένο.

Γ. Π.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὀρισμέ-
νας τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Νάγερ καὶ Σα. Ἐν
τῷ Ἐδαδιοπωλείῳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέ-
ναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῷ ἑλοπωλείῳ Δ. Ναύερη ἐν
Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Γερασίμου ἀπέναντι τοῦ καφενείου
Τσόγα. Ἐν τῷ παντοπωλείῳ Σ. Κυρρῆ ἐν τῇ Νεᾷ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου
ὀπισθεν τοῦ Τριναεῖου κήπου.

Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρίην
Ἀμπελοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἶνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὀρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς « Ἀκρόπολις » πωλεῖται ἐκάστη φιάλη ὀρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—
Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρονται τὰς ἀνωτέρω ἐπιγρα-
φὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

**Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ
«Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.**

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ἐφέντης κύπτων ἐπὶ τοῦ πτώματος,
τὸ πιστόλι του εἶν' ἀκόμη ἔστο πλάι του . . . κι' ἔπειτα
αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι δὲν θὰ τοῦ ἐπετέθησαν, γνωρίζοντας,
ὅτι ὁ πάτρων αὐτοῦ Χαριτίδης τὸν εἶχε γδύσει πλέον.
Εἶναι νεκρὸς . . . δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ κάμωμε τίποτε,
καὶ ἂν μ' ἀκούης θὰ φύγωμε· ἀλλὰ τί ἐγείνεν ὁ σύν-
τροφός σου ;

— Καλὰ καὶ μοῦ τὸ θύμισες. Ἔχει στραγγαλίσει τὸ
πόδι του, καὶ θὰ κάθεται 'κεῖ πέρα κάτω σὲ κανένα μνη-
μα . . . Ἀπορῶ μόνον πῶς δὲν μᾶς ἐφώνησεν ἀκόμη θὰ μᾶς
ἔκουσε . . .

— Ἄς τὸν ζητήσωμεν, εἶπεν ὁ Μουράτ.

Καὶ διατάξας τὸν δαυλοφόρον στρατιώτην νὰ προπορευθῇ,
ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὸ δάσος πρὸς τὸ μέρος ὅπερ τῷ ὑπέδειξεν
ὁ Ὁρζερῆ.

Δὲν ἐπῆγαν μακρὰν. Δέκα βήματα ἀπὸ τῆς θέσεως ὅπου
κατέκειτο ὁ αὐτοκτονήσας, διέκριναν μέγα σῶμα σαλευόμε-
νον ἐν μέσῳ θάμνου.

— Ἡμαρτον Ἄλλάχ ! ἀνεκράξεν ὁ νεαρὸς Τοῦρκος, αὐτοὶ
οἱ κακοῦργοι τὸν ἐκουκούλωσαν κι' αὐτόν.

Ἦτο ἀληθές. Ὁ ἀτυχὴς Κουρουνάκης εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς σάκκον ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον δι' οὗ τὸσον ὀχληρῶς εἶχε
κουκουλωθῆ ὁ λοχαγὸς ὅτε ὁ φίλος του ὑπολοχαγὸς εἰσέβα-
λεν εἰς τὸ κοιμητήριον μετὰ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ.

Τὸν ἀπῆλλαξαν αὐτοῦ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἦτο καιρὸς.
Ὁ πρῶν σιτιστὴς ἦτο καταπόρφυρος, καὶ ἐδέησε νὰ παρέλ-
θῃ ὀλόκληρον λεπτὸν διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου,
διότι δὲν ἀνέπνεεν.

— Ἄ τοὺς ἀχρεῖους ! ἔκραξεν ἅμα ἠδυνήθη νὰ μεταχει-
ρισθῇ τὴν γλῶσσάν του, μ' ἐπίασαν προδοτικά. Μοῦ πέρασαν
τὴν κουκούλα πρὶν προσφθάσω καὶ νὰ λάβω ἀμυντικὰ μέτρα.

— Λοιπὸν διὰ τοῦτο δὲν μοῦ ἀπῆντισες ὅταν σ' ἐφώνηξα,
εἶπεν ὁ λοχαγός, οὗτις ἐγέλα ἀκουσίως του διὰ τὴν παρά-
δοξον ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ παλαιοῦ του συντρόφου.

— Καὶ μοῦ πῆρην τὸ βωλόγι μου, οἱ κακοῦργοι, καὶ τὸ
πουγγί μου, ὡς καὶ τὴν πίπα μου . . .

— Τὰ ἴδια μοῦ ἔκαμαν κι' ἐμένα.

— Πῶς ! καὶ σᾶς ;

— Μὰ βέβαια, καὶ πρέπει νὰ τὸ θεωρῶμεν εὐτυχίαν μας
ποῦ μᾶς ἄφησαν τὴ ζωὴ.

— Λοχαγέ μου, ἐκεῖνο τὸ κάθαγμα ὁ Χαριτίδης μᾶς
ἔκανε αὐτὸ τὸ κόλλπο.

— ὦ ! διάβολε ! ἀμὲ ποιὸς ἄλλος ;

— Καὶ θαρρεῖτε πῶς θὰ τοῦ τὸ χαριτώσω ἴγώ ; Πιστεύετε
πῶς ἐγὼ, ὁ Κουρουνάκης, θὰ πάω νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ ἤσυ-
χα, ἤσυχα, χωρὶς νὰ τοῦ σπάσω τὰ νεφρὰ καὶ νὰ βάλω φω-
τιὰ στὴν παλαιοπαράγκα του ;

— Ἄλλο καλλίτερο δὲ θέλω κι' ἐγὼ παρὰ νὰ σὲ βοηθήσω,
ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι ἔχεις βγαλμένο τὸ πόδι σου. (ἀκολουθεῖ)